

Література

1. Кравчук В.В., Гринчук В.М. Вплив інноваційної діяльності на конкурентоспроможність підприємств Хмельницької області // *Naukainnov*, 2013. – № 9(4). – С. 79–86.
2. Ямненко Г.Є. Інноваційні аспекти забезпечення конкурентоспроможності підприємств // *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Серія: Економіка*, 2016. – № 178. – С.47–52.

УДК 330.341:658.589

Галина Євгенівна Ямненко

*кандидат економічних наук, доцент кафедри економіки підприємств
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»,
yamnenko@kneu.edu.ua*

Ольга Субботіна

*студентка 5 курсу факультету міжнародної економіки спеціальності «міжнародна торгівля»
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»*

Наталія Крамаренко

*студентка 5 курсу факультету міжнародної економіки спеціальності «міжнародна торгівля»
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»*

ІННОВАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

ИННОВАЦИОННОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ УСТОЙЧИВОГО РАЗВИТИЯ УКРАИНЫ

INNOVATIVE SUPPORT SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF UKRAINE

Анотація. На сталий розвиток держави впливає інноваційна активність регіонів, стійкість розвитку яких забезпечується інноваційними підприємствами. Сталий розвиток підприємств, в свою чергу, залежить від їх інноваційної активності, підвищення інтенсивності впровадження наукових досліджень і наявності інноваційного персоналу.

Аннотация. На устойчивое развитие государства влияет инновационная активность регионов, устойчивость развития которых обеспечивается инновационными предприятиями. Устойчивое развитие предприятий, в свою очередь, зависит от их инновационной активности, повышения интенсивности внедрения научных исследований и наличие инновационного персонала.

Abstract. On the sustainable development of the country affects the innovative activity of regions, the stability of which is provided by innovative enterprises. Sustainable development of enterprises, in turn, depends on their innovation activity, increasing the intensity of the introduction of scientific research and the availability of innovative personnel.

Сьогодні Україна знаходиться на наздоганяючому етапі у технологічному та інноваційно-технічному розвитку, використовує й запозичує виробничі та управлінські технології провідних країн. Перед державою стоїть завдання переходу до зростання за рахунок інновацій, адже посилення інноваційної діяльності має давати певний результат. Безумовно, розвиток інновацій в країні (особливо у виробничій сфері) має йти паралельно з удосконаленням управління проектами інноваційних підприємств, стимулюванням творчого мислення, що в сукупності призведе до зростання конкурентоспроможності й покращення діяльності підприємств на зовнішніх ринках.

Частка підприємств в Україні, які застосовують у своїй діяльності інноваційні технології є нестабільною, що говорить про те, що держава втрачає інноваційний потенціал. В Україні відсутня орієнтація на постійне впровадження інновацій як пріоритету стратегії розвитку підприємств та країни в довгостроковій перспективі [2, с. 21–22]. Можна зробити висновок, що інновації не достатньо впливають на економіку України, а макроекономічна ситуація стримує інноваційну діяльність підприємств.

Наявна інституційна структура вітчизняної промисловості не відповідає світовим тенденціям конкуренції, глобалізації, посилення постіндустріального вектора розвитку суспільства. У ньому майже відсутні потужні національні та транснаціональні компанії, промислово-фінансові групи, технополіси, які здатні розробляти нові зразки і виготовляти конкурентоспроможну високотехнологічну продукцію [1, с. 62]. Очевидно, що вирішення проблеми фор-

мування механізму управління інноваційним розвитком і підвищення інноваційної активності підприємств є невід'ємною умовою для ефективного господарювання у ринковій економіці.

Україна як суб'єкт міжнародних відносин зі своєю ресурсною та достатньо відсталою в економічному сенсі від розвинутих країн економікою не може знову залишитися на узбіччі світової перебудови та закономірно повинна забезпечити формування власної нової політики сталого розвитку, орієнтованої на технологічне відновлення виробництв, зміну структури економіки та підвищення рівня матеріальних і соціальних стандартів власного населення.

За рівнем інтелектуальної самозабезпеченості та технологічної залежності Україна є залежною від іноземних розробників. На низький винахідницький рівень в Україні впливає існуюча політична та економічна ситуація, яка не сприяє розвитку підприємництва, не кажучи про розвиток інноваційного ринку. Хоча це пояснення найлегше, адже невтішні показники були і раніше, які були викликані значною кількістю негативних чинників у інноваційній сфері – недостатнє фінансування, незацікавленість підприємництва у розробці нових технологій і т.ін.

До чинників, які негативно впливають на розвиток інноваційної системи в країні та погіршують місце України в міжнародних рейтингах відносять: недостатність фінансової підтримки на комерційні розробки інноваційних ідей державою, недостатність кваліфікованого персоналу (адже низькі заробітні плати не приваблюють кваліфікованих працівників), недосконалість законодавчої бази, відсутність інвестування, брак інноваторів на підприємствах, впровадження пільг на інноваційну діяльність, відсутність мотивації персоналу та ін.

Основною ж проблемою, яка гальмує розвиток інновацій, є те, що розробка нових технологій спрямовується зазвичай у вузьку сферу застосування, немає у довгостроковому періоді можливості більшого її удосконалення чи розвитку. Також залишається «вічна» проблема з обмеженим фінансуванням процесів розроблення та впровадження науково-технічних робіт, що відповідно знищує зацікавленість і кількість розробників та інноваторів. Через низьку фінансову підтримку держави підприємства, які все ж таки займаються інноваційною діяльністю майже повністю самостійно вимушені фінансувати останню.

Активізація інноваційної діяльності є стратегічно важливим завданням для покращення економічного розвитку та підвищення конкурентоспроможності України на світовому ринку. Перспективи розвитку ринку інновацій України звісно є – це залучення і зацікавлення приватних підприємств у фінансуванні інноваційних розробок, залучення іноземних підприємств і університетів, а також аналіз і впровадження іноземного досвіду у процесі активізації інноваційної діяльності в країні.

Забезпечити вихід з «боргової ями» та подолати ряд наявних проблем української економіки можна за рахунок реалізації цілеспрямованої, ефективної інноваційної стратегії сталого розвитку економіки України, що базується на підйомі інноваційної активності та становленні нового технологічного устрою вітчизняного виробництва. Технологічний та інноваційний розвиток країни забезпечує розвиток її економіки та підвищення конкурентоспроможності продукції на міжнародному ринку. Адже відсталість технологічного розвитку на виробничих підприємствах України гальмує її економічний розвиток за рахунок меншої конкурентоспроможності товарів на світовому ринку.

Перспективами розвитку інновацій в державі є поєднання зусиль держави та підприємств у здійсненні структурних технічних, технологічних і якісних змін промисловості і сфері обслуговування, а також використання потенціалу міжнародного співробітництва та процесів глобалізації. В Україні має бути запозичений досвід розвинених країн, який передбачає підтримку державою інновації та створення умов для підвищення інноваційної діяльності підприємств.

Отже, формування інноваційної економіки має передбачати створення таких інституційних умов, за яких саме інновації виступали б основним джерелом максимізації індивідуального доходу власника. Єдиним стратегічно важливим курсом економічної політики держави має бути спрямованість на випереджальний інтелектуально-інноваційний розвиток економіки, здатний забезпечити зростання частки галузей і виробництв з високим рівнем доданої вартості та ступенем технологічної переробки, значною часткою наукоємної складової в виробництві продукції.

Вищим навчальним закладам слід надати можливість створювати спеціалізовані дослідницькі центри, які забезпечать робочими місцями випускників та з'єднують науку з виробництвом. Діяльність таких «дослідно-консалтингових» центрів має частково фінансуватися з державного бюджету і забезпечити процес трансферу технологій, в т.ч. створених для підприємств регіону.

Література

1. Горник В.Г. Реалізація інноваційної моделі розвитку промислового комплексу та його адаптації до вимог світової організації торгівлі //Науковий вісник Академії муніципального управління, серія «Управління». Збірник наукових праць випуск. – 2010. – Вип. 4. – С. 55-63.

2. Мазуренко В.П., Гіренко А.Т. Сучасні тенденції розвитку інноваційної системи України //Молодий вчений, 2015. – №3 (18). – С.20-24.

УДК 330

Єщенко Марина Георгіївна
асистент кафедри економіки і менеджменту
Донбаська національна академія будівництва і архітектури,
marinsv@rambler.ru

ШЛЯХИ РІШЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ПРОБЛЕМ В УКРАЇНІ

ПУТИ РЕШЕНИЯ ЭКОНОМИЧЕСКИХ ПРОБЛЕМ В УКРАИНЕ

WAYS OF DECISION OF ECONOMIC PROBLEMS ARE IN UKRAINE

Анотація. Для України першочерговим завданням стає забезпечення високих темпів економічного зростання і підвищення на його основі рівня життя в суспільстві, отже, і якості людського капіталу. Цей процес пов'язаний з постійними і значними інвестиціями держави в соціальну сферу.

Аннотация. Для Украины первоочередной задачей становится обеспечение высоких темпов экономического роста и повышение на его основе уровня жизни в обществе, следовательно, и качества человеческого капитала. Этот процесс связан с постоянными и значительными инвестициями государства в социальную сферу.

Annotation. For Ukraine the priority is given to ensuring a high economic growth rate and increase based on level of life in society, therefore, the quality of human capital. This process is related to continuous and significant investment of the state in the social sphere.

Інвестування в людський капітал призводить до підвищення продуктивності праці, а, отже, і ефективності виробництва [1, с. 626].

Це свідчить про необхідність перегляду сповідуваних сьогодні принципів економічної політики, потрібна активізація державного чинника, щоб держава як головне інституціональне утворення суспільства на ділі придбало здатність ефективно виконувати призначені йому владні функції в господарському житті суспільства, наповнюючи їх соціальним змістом. Шлях до цього — посилення плановірності в будівництві самодостатньої економіки, у формуванні цілісного господарського комплексу країни як економічного базису держави [3, с.10]. Сучасна світова фінансово-економічна криза змушує переглядати багато сталих уявлень про господарське життя суспільства в умовах глобалізації. Поле плановірності неминуче розширюється, удосконалюватимуться його механізми. Важливо не відстати від світових тенденцій, своєчасно приступити до плановірної розробки і реалізації соціально спрямованої економічної політики зростання національної економіки, провідним чинником якої є активізація економічної ролі держави на основі посилення його владної функції.

В цілому головні причини кризи виробництва досить тісно взаємозв'язані та становлять складний комплекс причинно-наслідкових зв'язків. Рішення цього комплексу проблем з метою розвитку виробництва передбачає реалізацію заходів двох напрямів: стратегічного і тактичного [2].

Природа і механізми великих економічних потрясінь завжди загадкові і до кінця незбагненні. Великі кризи на десятиліття стають предметом дискусій економістів, політиків і істориків, їм присвячуються сотні дисертацій та тисячі наукових статей. Причому однозначні відповіді не вдається знайти навіть майбутнім фахівцям з економічної історії.

Отже, рішення проблем економіки України лежить виключно в реформах, які повинні проходити в трьох напрямках: економічному, адміністративному та соціальному.